

Мария Илиева

Книгите по левче

Книгите по левче...
Разпродаваме душите си...
Кашоните
на клошарите
са мърляви.
Търговците ги пипат...
Подредат ги по рафтове,
като непрани ризи на въжето.
Обесени съдбите ни,
полюшва се на воля
в посоката на вятъра.
Времето е канапено и равно.
Разровили сме всеки спомен
с огризки от кебапчета.
Салатите вонят на кисело,
помия на прасета.
Продадохме езика
на Ботев и Лилиев.
Оставихме сред бурени
гробовете
да бъдат дом на гущери,
гнезда на пепелянки.
Иконите във църквите
миришат на молци
и червеи...
Погребахме,
затрупахме със пръст
имената на поетите.
Неистово пищят,
на предците ни послания,
кънтят
в бездъното ни ежедневие.
Във което,
под неоновии реклами
децата ни пълзят
влечуги сякаш в своето
непросвещение.
Дрънчат оковите на времето,
с вкус на теракот,
ръждясал от безумие.
колкото да купиш

Достоевски... Или друг поет.
И книгите мълчат!
Подредени във кашони.
И блудствани от многото ръце
на потни колбасари.
Чиновник с куфар,
домакия с чанта...
Небето ме зове!
Защото там е слънце.
Има въздух.
И сещам тихите сълзи
Вутимски плаче.
А реката,
край Своге
все така тече...
А задниците се подрусват тежко.
Седалките на лимузини
са неприлично меки...
И удобни
са фетишите на времето.
Дебели вратове.
И лой
в очите на доволни крави.
Спрете!
Стига!
Пищят студени ветрове
на пунктове за тенекия и хартия.
Във които моите светове
ридаят със романите на Чехов.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10139>]